

בית-המשפט המחוזי בתל-אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים
ע"ו 7234-10-11 גואטה נ' הרשות המוסמכת חוק נכי רדיפות הנאצים תל אביב 19 ביוני 2013

תיק ע"ו 7234.10.11

לפני: כבוד השופט הבכיר גדעון גינת

המערערת: גואטה פורטונה, ת.ז. 067889220

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל - משרד האוצר
הרשות לזכויות ניצולי השואה

ערעור מיום 04.10.11 על פסק-דין מיום 05.08.11 של ועדת ערר על-פי חוק נכי רדיפות הנאצים, תשי"ז-1957 (כבוד השופט גיא הימן, יו"ר; עו"ד יהודית ארבל, עו"ד דן יערי - חברים) ב-תיק ו"ע 1214-02-11

פרוטוקול

ישיבת יום 19.06.2013

נוכחים: באי-כוח המערערת - עורכי-הדין דוד ידיד ודורון עצמון

באת-כוח המשיב - עו"ד גבי גל קופלר + ד"ר מאיר בניה,
היסטוריון ברשות + עו"ד גבי נעמה קמינסקי מהרשות

1 <#1#>

2

3 עו"ד קופלר: לפני מספר ימים הגישה המשיבה הודעת עדכון בדבר פסיקה חדשה-עדכנית שניתנה
4 בבית-המשפט העליון ובערכאות השונות. מדובר בפסק-דין ב-בר"ע 2408/12 פלוני, אשר הינו
5 רלוונטי מאוד ומשמעותי לתיק דנן. למעשה, בית-המשפט העליון קיבל באותו פסק-דין את עמדת
6 המשיבה וקבע, כי לא די בשהות בעיר, אלא קיימת חובה בשהות במחנות קונקרטיים אשר מופיעים
7 ברשימה. אותה הלכה יושמה גם בערכאות שונות, בית-משפט קמא נתן את דעתו בעניין. כבי
8 השופט דותן בפסק-דין ספטה, ובכל הערכאות השונות באה לידי ביטוי ההלכה והשלכות אותה
9 הלכה.

10

11 במקרה שלנו, המערערת טוענת כי שהתה במחנה "מגול תמים" בתוניסיה. ועדת הערר דחתה את
12 הערר ממספר סיבות. אני רוצה לציין שפסק-הדין של הוועדה מאוד מנומק ומפורט, וגם נסמך על
13 אסמכתאות היסטוריות שהוגשו. הוועדה למעשה דחתה את הערר ממספר סיבות: כשלים ראייתיים
14 שהתגלו בעדות המערערת, בגירסותיה השונות; סתירות משמעותיות שהתגלו בין עדותה של

בית-המשפט המחוזי בתל-אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

19 ביוני 2013

ע"ו 11-10-7234 גואטה נ' הרשות המוסמכת חוק נכי ודיפות הנאצים תל אביב

1 המערערות בפני הוועדה, לעומת התצהיר שהוגש בכתב-התביעה; המערערות גם לא הביאה כל
2 תימוכין וכל עדות, איזשהם עדים או איזשהו חומר היסטורי, על-מנת לתמוך בעמדתה; ובנוסף לכל
3 זאת, פסק-הדין של הוועדה גם עולה בקנה אחד בצורה ברורה וחד-משמעית גם עם החומר
4 ההיסטורי שידוע אודות תוניסיה ובפרט "מנזל תמים".
5 כדי לעמוד בקריטריונים של חוק ההטבות, המערערות הייתה צריכה להוכיח שהיא שהתה במחנה
6 "מנזל תמים".
7 הוועדה אמרה, שלאור כל הנתונים שהוצגו בפניה, לא התקיימו תנאי החוק, כלומר היא לא הוכיחה
8 שהות באותו מחנה קונקרטי שמופיע ברשימה.
9 עיקרי הטיעון שהגשנו מנומקים ומפורטים. החומר שהוגש לוועדה בכללותו כלל גם חומר היסטורי,
10 ועל-סמך כל הנתונים שמנתי קבעה הוועדה את אשר קבעה.

11
12 עו"ד ידני: עם כל הכבוד לחברתי, היא מערבת מין בשאינו מינו. פסק-הדין של כבי השופט
13 רובינשטיין בבית-המשפט העליון, מתייחס לרומניה, ומה הוא אומר: אנשים היו בעיר מסוימת,
14 למשל בוטושן, והיה מחנה ברשימת המחנות בעיר בוטושן. השופט רובינשטיין אומר שזה שהיית
15 בעיר בוטושן, לא אומר שהיית במחנה הנושא את אותו שם כמו העיר.
16 אין בכלל עיר שקוראים לה "מנזל תמים", יש רק מחנה בשם זה, והמערערות טוענת שהיא הייתה
17 במחנה "מנזל תמים".
18 בעמ' 3, ש' 10 אומרת הוועדה כי אינה מפקפקת בכנות עדות המערערות, אך אין בכך די. כלומר הוא
19 מאמין לה שהיא הייתה במחנה, אך אולי זה לא היה מחנה "מנזל תמים". היא לא זיהתה דברים
20 שיצביעו שהייתה דווקא ב"מנזל תמים". כלומר, אולי הייתה במחנה אחר.
21 מה רוצה הוועדה הנכבדה? שתספק לה העוררת תמונה אולי, שכתוב ברקע: "ברוכים הבאים למחנה
22 מנזל תמים", ובוודאי שזה אבסורד. המערערות אומרת שהייתה במחנה "מנזל תמים", המערערות
23 מתארת בפרוטרוט אך היא גורשה מהעיר נאבל למחנה "מנזל תמים", אנשים, וידוע, שגורשו
24 אנשים מנאבל ל"מנזל תמים". היא מתארת שאביה ואחיה קיבלו מכות. הכל היא מתארת. אז מה
25 יצא הקצף עליה? שזה היה חורף, דצמבר-ינואר, והיא לא ידעה להגיד אם היה גשם או לא היה גשם.
26 כביכול השופט המכובד יודע, שב"מנזל תמים" או בתוניס, תמיד יורד גשם בדצמבר או ינואר.
27 התייעוד על כך שהיו שם רק גברים ולא נשים, הוא לא תיעוד של יד ושם אלא ספר
28 מיפנקס הקהילות. ומה אומר הספר? שבמחנה הזה זה היה מחנה עבודה לגברים, ועבדו שמה 300
29 גברים. אנחנו לא חולקים על זה. אבל, לא כתוב בספר ה"קדוש", שלא היו גם נשים, או ילדים.
30 וידוע, ויש לנו הרבה פסיקות שהבאנו אותן גם בהודעת-הערעור, שישנם מחנות שיוסדו כמחנה
31 עבודה לגברים, והיו שם גם ילדים. מפנה לסעיף 5.2 בהודעת-הערעור, שם הזכרנו פסקי-דין שונים
32 (מפרט).

33 בפסקי-הדין האלה נקבע, שגם אם יש מחנה שהוא מלכתחילה לדברים, יכול להיות שיהיו בו נשים
34 או ילדים, שלא עבדו. היא לא טוענת שהיא עבדה, היא טוענת שלקחו אותה עם אחיה ואביה ואמה.

בית-המשפט המחוזי בתל-אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

19 ביוני 2013

ע"ו 11-10-7234 גואטה נ' הרשות המוסמכת חוק נכי רדימות הנאצים תל אביב

- 1 היא לא מתארת את שגרת המחנה. היא רק אומרת: "ישבנו בצד, בכינו והתגרדנו".
 2 יש דבר אחד שכבי הוועדה סבורה שעדות יחידה לא מספיקה. מה לעשות! שיש עשרות פסקי-דין של
 3 הוועדה, שאומרת שכן, בנסיבות השואה, כן מספיקה עדות יחידה. אלא מאי? כבי השופט שישב
 4 בראש הוועדה היה מינוי בקיץ. ישב רק שני ימים. ולא היה לו את הקדע שיש לוועדה הקבועה. ואז
 5 הוא חשב, שצריכים עוד עדויות. הלך לפי דיני הראיות הרגילים. מה לעשות, הוועדה הזאת בכתב
 6 המינוי שלה, לא עובדת לפי דיני הראיות הרגילים, וזה גם כתוב בחוק שהיא לא כפופה לדיני
 7 הראיות, והיא קובעת הרבה הרבה פעמים על-סמך עדות יחידה.
 8 השופט לא פוסל את עדותה היחידה של המערער. הוא קובע שהיא לא הביאה עדים נוספים. מה
 9 לעשות? הוריה מתו, אחיה מתו, אחייניה מתו. אמרה שיתכן ויש אחיין אחד באשקלון, שהיה ילד
 10 קטן אז, שאולי הוא יודע אולי הוא לא יודע.
 11 יש הרבה פעמים שמסתכסכים עם בן-משפחה, בן-דוד, ולא רוצים לבוא, ולכן לא יכולים להביא
 12 אותו.
 13 מכל הדברים האלה אני אומר ככה: בפסק-דין המוביל בנושא הזה, קונט, נכתב שמספיק שהיה
 14 אדם, אישה, ילד, עולל, שהיה יום אחד במחנה מוכר.....
 15 הוועדה רק אמרה שהיא לא זיהתה בוודאות שזה מחנה "מנול תמים".
 16 המסקנות המשפטיות: מובא למשל בעיקרי הטיעון של חברתי, שכביכול יש סתירה שהיא אמרה
 17 שלא היכו את אח שלה. במקום אחר היא אומרת שאח שלה נפטר במחנה. אז הנה, אני רואה בעמ' 6
 18 לפרוטוקול, ש' 26, היא אומרת: "גם הרגו אותו במכות במחנה". "הרגו אותו במכות" זה סימן
 19 שהוא קיבל מכות. וזה לא אומר שהוא נפטר מהמכות. זה ביטוי כזה, כמו "מכות רצח". אז מזה
 20 לחסיק לגבי סתירות....
 21 נפסק על-ידי כל הערכאות, כולל בית-המשפט העליון, כולל כבי השופט רובינשטיין בעצמו, שכל
 22 הנושא של ניצולי שואה זה חוק סוציאלי, ויש לפרש כל דבר בצורה ליבראלית ולטובת הניצולים.
 23 אז כאשר יש ספק, אז נותנים לה, מחמת הספק.
 24 ועם כל הכבוד לראש הוועדה, אני סבור, במלוא הצניעות, שהסיבה לאי-אישור הגברת הזאת, נובעת
 25 מזה שלשופט לא היה העומק הנובע מדיונים חוזרים ותכופים בעשרות ומאות תיקים.
 26 מכל הסיבות האלה אני חושב שיש לקבל את הערעור.
 27 אדוני יראה את הנימוקים, על-סמך מה הוא קיבל, ואם השופט אומר שהייתה צריכה להביא עד ולא
 28 הביאה, ואדוני יודע או מקבל את זה....
 29 המערער הגישה ב-2010, נדחתה, הגישה ערר בזמן, וזהו. לוקחים אישה בת 80, צריכה לזכור מה
 30 היה לפני 70 שנה. אז היא זוכרת. רק ב-80-90 אחוז.
 31 ההתערבות היא לא בממצא עובדתי. הרי כל הזמן יושבים ערעורים על דיות הראיות. איך
 32 בית-משפט צריך את אותן ראיות, בתי-משפט שדנים, בית-המשפט המחוזי, מסתכלים על ההצהרה
 33 הראשונית, שם היא כותבת "הייתי במחנה מנול תמים". מה עוד היא צריכה להגיד? אז בהצהרה
 34 יש ארבע שורות. היא לא כותבת את כל הסיפורים. אחר-כך מתחילים לחקור אותה. היא נחקרה

בית-המשפט המחוזי בתל-אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

19 ביוני 2013

ע"ו 11-10-7234 גואטה נ' הרשות המוסמכת חוק נכי רדימות הנאצים תל אביב

- 1 בפני הוועדה על דברים אבסורדיים. אם אדוני היה יודע אילו חקירות נדרשים אותם מסכנים לעבור.
 2 מה צבע הבטון. אני היום בן 68, ישאלו אותי מה היה צבע האוהל כשהייתי בסירונות, באמת אני לא
 3 יודע. זה קל וחומר.
 4
 5 עו"ד קופלר: אני רוצה לתקן את חברי. "מנוזל תמים" היה מקום שהתגוררו בו, מעבר למחנה. בפניי
 6 נמצאת המפה שצורפה לפנקס הקהילות.
 7 בהתייחס לחומר ההיסטורי - החומר ההיסטורי רושם באופן ברור שבמחנה שחו אך ורק גברים.
 8 זאת אומרת שאותה גברת, הייתה אז ילדה בת 9, לא יכלה לשהות באותו מחנה. גם הוועדה מציינת
 9 בפסק-הדין ואומרת, שבא-כוח המערערת לא צירף חומר היסטורי שיסותר....
 10 אין שום אפשרות שאותה גברת הייתה במקום הזה.
 11 מעבר לזה שהיא לא צירפה עדויות נוספות, מעבר לכך שהתגלו סתירות בעדויותיה....
 12 פסק-הדין של בית-המשפט העליון ובעקבותיו גם פסקי-הדין השונים, מדברים על מצב של אנשים
 13 שעבדו במחנה, לא שחו במחנה אבל שחו במחנה שלא מוכר ברשימה. אז על אחת כמה וכמה שאותה
 14 גברת שהתה במחנה, אם בכלל שהתה, ובוודאי לא במחנה מוכר. שהתה. אולי הייתה באיזשהו
 15 מקום. בוודאי שלא במחנה המוכר. ולאור כל זה, אין שום אפשרות להכיר בה לפי הוראות החוק.
 16 החומר מ'פנקס הקהילות' הוא בהוצאת י"ד וש"ס, חומר מקובל, מאורגן, שנתמך באסמכתאות
 17 היסטוריות. גם ההיסטוריון של הרשות פה ויכול להגיד.
 18 מפנה לדברי הוועדה החד-משמעיים בסעיף 5 לפסק-הדין. לא הובאה שום עדות של אף אחד, שום
 19 ראיה, הסתירות, החומר ההיסטורי, אני חושבת שפסק-הדין של הוועדה מאוד מאוד מפורט.
 20 אני חושבת שפסק-דין הוועדה נכון וצודק, וצריך להישאר על כנו.
 21
 22 עו"ד יניד: לגבי פסק-הדין פלונט. שם מדובר היה בילדה בת 3 שאמרה שאינה זוכרת כלום....
 23 כמור-כן מדובר שם ברומניה, שם יש מחקרים ועדויות. בתוניסיה לא היו מחקרים ועדויות.
 24 חברתי היא יחסית חדשה, אז היא לא יודעת, שישנם פסקי-דין שאומרים במפורש, גם החוק עצמו,
 25 לא מבקש שאנשים יעבדו. מספיקה שהייה.
 26 הוועדה לא הסיקה את המסקנות הדרושות. ב'פנקס' כתוב: "העבודה הייתה קשה במיוחד במנוזל
 27 תמים. במחנה עבדו כ-300 עובדי כפיה....". אין שום דבר שלא היו שם נשים או ילדים.
 28 כאן יש לנו סיפור, שהשופט או הוועדה אינם שוללים אותו.
 29 השגיאה המשפטית היא בזה, שאין הכרח לבקש הסתמכות נוספת. מספיקה עדות יחידה. והוועדה
 30 לא אמרה שלא מאמינה לה. מה שאני מבין מפסק-הדין זה שהם מאמינים לה שהיא הייתה במחנה,
 31 אך לא משוכנעים שהייתה במחנה "מנוזל תמים". אין שום מחנה אחר. לאן עוד יכלו לקחת אותה?
 32 אין עוד מקום. לא ידוע, אין שום עדות, שלקחו אנשים מנאבל למחנה אחר. אז מה? אולי לחשוב
 33 שאולי לקחו למחנה אחר בגלל שהיא לא ידעה להגיד מה נתנו שם לאכול? אמרה שנתנו לה לאכול
 34 כינים. כשלא ידעה להגיד מה הייתה "שגרת המחנה".

בית-המשפט המחוזי בתל-אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

19 ביוני 2013

ע"ו 11-10-7234 גואטה נ' הרשות המוסמכת חוק נכי רדיפות הנאצים תל אביב

- 1 כלומר הוועדה הוציאה מסקנה משפטית מוטעית מהנתונים שהיו בפניה, ואדוני יכול, בכל הכבוד,
2 בנתונים שיש בפני אדוני, הרי אין עניין של מהימנות. מהנתונים שיש בפני אדוני, מההצהרה
3 המקורית ואפילו מפרוטוקול הדיון, אפשר לראות שאין שום היגיון במסקנה המשפטית.
4
- 5 **ד"ר בניה:** הגיוס לעבודה בתוניסיה היה בידי הקהילה היהודית. פול גו היו לו השיקולים השונים
6 לגייס על-פי מספר אנשים שהגרמנים הטילו עליו. בתוניסיה גייסו רק גברים על-פי פקודה של
7 הגרמנים. איזה סיבה הייתה יכולה להיות לקהילה היהודית להכניס למחנה ילדה בת 9? איזו סיבה
8 הייתה להכניס את אמא שלה?
9 המחנות האלה היו מחנות לעבודת פרך, ושם עבדו גברים יהודים. כמו סיטואציות אחרות, העניים
10 היו קהל היעד העיקרי, משום שעל העשירים הוטל עונש אחר, לשלם פיצויים או כל מיני קנסות
11 שהגרמנים הטילו.
- 12 אנחנו ברשות, איננו מבקשים הוכחות מגברים שטוענים שהיו במחנה פלוני או אלמוני, אם הוא היה
13 בגיל המתאים, מתוך מודעות לזה, שלא חילקו אישורים, ויש קושי להוכיח את הדברים. אבל אי
14 אפשר לפרוץ את כל הגבולות ולתת לכל אדם שטוען שהיה במחנה, בניגוד לראיות ההיסטוריות
15 ולמסמכים ההיסטוריים.
16 ברצוני להדגיש, שהרשות מתחשבת בקשיים של אנשים להוכיח את זה על-ידי תעודות רשמיות, מה
17 עוד שבמקרה של תוניסיה, בניגוד לבולגריה, אין כמעט רישומים בירוקרטיים. אבל מדובר פה
18 בילדה בת 9. מה לילדה בת 9 במחנה שהיה אמור לשרת את המשטר הנאצי שהיה שם בתוניסיה?
19
- 20 **עו"ד עצמון (שואל את ד"ר בניה):** האם יכול להיות תרחיש, אתה סיפרת על זה שהקהילה גייסה
21 את האנשים, האם נכון שהיו גם תרחישים שהגרמנים חטפו או שלפו יהודים מהרחובות/בתים
22 שלהם בגלל שלא התייצבו לעבודה?
23
- 24 **עו"ד ידיד:** יש לך הוכחות שלא היו ילדים?
25
26
- 27 **ד"ר בניה:** מיטב החומר המחקרי שנכתב על נאבל הוא ב'פנקס הקהילות', שהוא תוצר של מאמץ
28 מחקרי משותף של כמה חוקרים במימון של יד ושם, תחת הכותרת שלה. זה המחקר הטוב ביותר
29 שיש לנו על מה שקרה בנאבל, ואני לא יכול להביא את הראיות האלה כפי שעו"ד ידיד גם לא יכול
30 להביא הוכחות הפוכות. אבל הדעת מחייבת, שלא היה פה שום אינטרס, לא מצד הכובש, הצורך
31 הנאצי, לא מצד הקהילה היהודית, ולא מצד האמא של הילדה הזאת, להכניס אותה למקום כזה. זה
32 מה שלא מתקבל על הדעת.
33

בית-המשפט המחוזי בתל-אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

19 ביוני 2013

ע"ו 11-10-7234 גואטה נ' הרשות המוסמכת חוק נכי רדיפות הנאצים תל אביב

1 עו"ד יריד: אני מצטט מעמ' 422 ליפנקס הקהילות' (מקריא). אין בדל ראיה שלא היו נשים וילדים.
 2 ברומניה, באותו מצב, גם יש מחנות עבודה לגברים, והוועדה קבעה שגם ילדים בגיל 9 או 5 מקבלים,
 3 אנחנו יכולים להביא 10 אסמכתאות. אני מתנגד לכל ההלי הזה שבא היסטוריון לערעור. אבל גם
 4 לשיטתו, הוא אומר שהוא קורא מ'פנקס הקהילות'... אנחנו לא מוצאים פה שום דבר ששולל את
 5 האפשרות, והוועדה קבעה שהיא מאמינה לכנות המערערת. אז למעשה, הדבר היחידי שאדוני
 6 מתבקש לקבוע, זה האם לא סביר שמי שנלקח מהעיר נאבל, מקום הולדתה של המערערת, ל"מנזל
 7 תמים", המחנה אליו נלקחו אנשי נאבל..... אפילו אם יש רק 30% סיכוי שזה מה שקרה, הייתה
 8 צריכה הוועדה להסיק את המסקנה המשפטית הנכונה, והיא הסיקה את המסקנה המשפטית
 9 המוטעית.....

10

11 עו"ד קופלר: בפסק-דין של הוועדה לא נקבע, וזה גם לא עמד לדיון, שאותו אבא אכן שהה במחנה
 12 "מנזל תמים".

13

14

15

פסק-דין

16 1. המערערת הגישה ביום 25.4.2010 תביעה לגימלה על-פי חוק הטבות לניצולי שואה,
 17 התשס"ז-2007, כפי שתוקן בחוק התוכנית להגדלת גמלאות הבטחת הכנסה לקשישים
 18 נזקקים ולסיוע לניצולי שואה (תיקוני חקיקה), התשס"ח-2008. הרשות המוסמכת דחתה
 19 בהחלטה מיום 23.5.2010 את התביעה.

20

21 2. בפסק-הדין מושא הערעור שבפניי, דחתה וערר על-פי חוק נכי רדיפות הנאצים,
 22 התשי"ז-1957, את עררה של המערערת.

23

24

25

26 3. השאלה שבמחלוקת בין בעלי-הדין היא, האם הוכיחה המערערת ששהתה
 27 ב"מחנה מוכר" ששמו "מנזל תמים". אין חולק על כך שהמערערת נולדה בעיר נאבל
 28 שבתוניסיה ב-1933. גירסתה, בתביעה שהוגשה לרשות המוסמכת, הייתה, שהיא נלקחה עם
 29 כל משפחתה (הורים, ארבעה בנים ושתי בנות), למחנה האמור.

30

31 ועדת הערר הנכבדה ציינה בפסק-דינה המפורט כי לא די בנתונים שהובאו על-ידי
 32 המערערת בפני הוועדה, כדי להראות שאמנם שהתה ב"מחנה מוכר" כנטען על-ידיה.

בית-המשפט המחוזי בתל-אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"ו 7234-10-11 גואטה נ' הרשות המוסמכת חוק נכי רדיפות הנאצים תל אביב 19 ביוני 2013

- 1 ההתנהלות במחנה, וכן לא ידעה להוסיף דבר על טיב המזון והשתייה שניתנו לכלואים.
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
4. ועדת הערר המלומדת ציינה בפסק-דינה כי:
- "בעדותה של המערערת - שאיננו מפקפקים בכנותה - אין די, שכן אפילו קיבלנו את הנזכר בה כמשקף אירוע שאכן התרחש, דבר באותה עדות איננו מעיד כי היה זה ב'מנזל תמים' דווקא", שם, סעיף 5, שו' 9-11.**
- הוועדה מוסיפה ומנמקת, על-בסיס מחקר היסטורי שהובא בפניה, כי סימני-השאלה באשר לגירסה העובדתית הנטענת על-ידי המערערת, מתרבים גם בשל כך שידוע, כי רק גברים נלקחו לאותו מחנה לצורך עבודות כפייה, ולכן אין זה סביר שבמקום שהתה גם ילדה בת 9. הנמקה זו נתמכת בדברים ששמעתי במהלך הדין בערעור הנוכחי מאת החיסטוריון ד"ר מאיר בניה.
5. אחרי ששקלתי את התיעוד הכתוב שהובא בפניי ואת פסק-דינה של ועדת הערר, אינני בטוח, שהמסקנה אליה הגיעה מחויבת בנסיבות העניין. פסק-הדין של הוועדה יוצא מתוך הנחה כי עדותה של המערערת אמנם משקפת "אירוע שאכן התרחש". דהיינו, הבאתה של המערערת, עם בני משפחתה הקרובים, למחנה בו רופאו עובדי כפייה. הוועדה מטילה ספק, אם אמנם מדובר במחנה המופר "מנזל תמים". אם נקודת-המוצא היא הבאתה של המערערת, עם אחרים, למחנה עבודה, מדוע יש להטיל ספק בכך שהיא הובאה (עם אחרים) למחנה העבודה הקרוב לעיר מגוריה? האם, בהנחה של "אירוע שאכן התרחש", ראוי לדרוש ראייה נוספת להתרחשות סבירה לאור התיעוד ההיסטורי, דהיינו, שמהעיר נאבל הובאו עובדי כפייה יהודיים למחנה המופר "מנזל תמים"?
- הוועדה הנכבדה שאלה מדוע לא ניתן פירוט נוסף על-ידי המערערת באשר לתנאים באותו מחנה, וכן שאלה הוועדה מדוע לא הובאו עדים נוספים שיתמכו בגירסה הכללית שלה, דהיינו אפשרות של שחות של ילדה קטנה במחנה שנועד לעבודת גברים בלבד. גם באי-כוח המשיבה תזרו והדגישו, שלא היה כל היגיון מבחינת אף-אחד מהנוגעים בדבר, בהבאת ילדה כזאת למחנה האמור. אינני סבור, שראוי להטיל על מי שהיה במועד הרלוונטי בגיל רך, את הנטל להראות היגיון, כזה או אחר, בגירוש למחנות הכפייה בתוניסיה באוקטובר 1942.

בית-המשפט המחוזי בתל-אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"ו 7234-10-11 גואטה נ' הרשות המוסמכת חוק נכי רדיפות הנאצים תל אביב 19 ביוני 2013

- 1 ועדת הערר האמינה לעדות בדבר גירוש למחנה כפייה ובדבר שהות באותו מחנה. זו
- 2 הייתה הגירסה שמסרה המערערת בתביעתה לרשות המוסמכת. המחנה המוכר הוא זה אליו
- 3 נשלחו עובדי כפייה מהעיר הסמוכה לו, נאבל. מכיוון שכך, האפשרות של משלוח למחנה
- 4 כפייה, שאינו "מגזל תמים", נראית לי בנסיבות העניין בלתי-מתבקשת מהעובדות
- 5 הרלוונטיות לענייננו.
- 6
- 7 6. התוצאה היא, שאני מקבל את הערעור, מבטל את פסק-דינה של ועדת הערר מיום
- 8 5.8.2011 ומורה על קבלת תביעתה של המערערת, להכרה מכוח חוק ההטבות הנ"ל.
- 9
- 10
- 11 **ניתן והודיע בפומבי היום, י"א בתמוז התשע"ג, 19/06/2013, במעמד הנוכחים. כל אחד**
- 12 **מהנוכחים קיבל העתק הפרוטוקול במעמד השימוע.**
- 13
- 14

שופט בכיר

- 15
- 16

הוקלד על ידי סוניה דוננפלד-לדר